

CRISTIAN FULAŞ

A szégyen csíkjai

14. FEJEZET

Koromsötét. Torkomban a teljes emésztőrendszerem. Természetesen reszketek. Semmi sem természetesebb ezen a világon. Hol a francban vagyok megint? Ez lenne ugye a legfontosabb kérdés. Hol vagyok? Sötétség körülöttem. Egy ablak, két ablak, három ablak. Magasak. Csak nem megint otthon landoltam? Nem, ezek mind ugyanazon az oldalon vannak. Ágy van alattam. Aha. Ez semmit sem magyaráz. Rács van az ablakokon, vagy mik azok a csíkok? Cigaretta találok a zsebemben. Meggyújtom, kiürítem a dobozt, és kinevezem hamutartónak. Jót tesz nekem a füst. Próbálom újrajátszani az éjszaka filmjét, semmi. Minden csupa fehér. Fátyolos az emlékezetem. Még inkább reszketek. Nem tudom, van-e itt valahol mosdó, fel kéne fedezzem. Valami zihálás közeledik felém, egy árnyék, akkora, mint az ablak. Nagy.

– Adjál már egy cigit – mondja a ziháló hang.

Odanyújtok neki egy cigit az éjjeliszekekrényről. Meggyújtja. Elvagyunk mindketten a sötétben. Folytatom a pásztázást. Szétesett gép vagyok. Elviselhetetlenül fáj a fejem. Szomjazom. Nem vagyok éhes. Dohányzom. Szép volt a tegnapi nap, csodálatos. Milyen keményen telibe talált. Kész csoda, hogy miye volt annak az embernek. Csak ilyened legyen, és akkor jó. És most mi következik? Az, hogy rendbe rakjam a gondolataimat. De sehol semmi innivaló. Ilyen fejfájással nem lehet gondolkodni. A szó szoros értelmében fáj a gondolkodás. Hirtelen hányni kezdek. Nem sokat. Valószínűleg gyomorsavat. Jobb ez így. Nincs semmi fény. Csak a nagy, fehér foltok az ablakokban. És a szemem, és a zihálóé, valószínűleg. Zihál, aztán rögtön elalszik. Halkan horkol. Egyedül maradok a kérdésekkel. Egyszer csak – zakkan az agyam – kulcsfordulás valahol a közelben. Fehér neonfény. Nagydarab asszony fehérben. A halál lenne? Nagy húzás volna. Torkaszakadtából ordít:

– Auricaaa! Gyere ide a feltörlő ronggyal, ez idehányt.

Cristian Fulaş (1978) író, fordító (angolból, franciából és olaszról fordít szépirodalmat és pszichológiai szakirodalmat – több mint negyven fordításkötete van). 2012-ben megalapítja a Gestalt Books kiadókat. 2015-ben jelenik meg a *Fâşii de ruşine* [A szégyen csíkjai] című regénye a szerfüggőségről és a magányról, melyet számos román irodalmi díjjal tüntetnek ki (többek között az *Observator Cultural* debütdíjával). Még abban az évben kiadja a *Jurnal de debutant* [A debutáns naplója] című esszékötetét. Ő szervezi meg az első LOFEST nemzetközi irodalmi fesztivált 2016 februárjában. 2016-ban jelenik meg a második regénye, *După plâns* [Sírás után], 2017-ben pedig a harmadik, *Cei frumoşi şi cei buni* [A szépek és a jók] címmel. Rendszeresen közöl az *Observator Cultural*, a *Contemporanul*, a *Timpu* és az *Academia Caţavencu* folyóiratokban.

Mintha a felhőkből nézném. Mint az angyalok. Teljesen elhülyített a fény, nem tudom kivenni az arcát. Arra gondolok csak, hogy az ő bőre a legnagyobb bőrfelület, amit valaha láttam. Odamegy a zihálóhoz, méregeti, felém fordul, engem méreget. Kinyitja az egyik ablakot, majd visszacsukja. Rágyújt. Kotorászik a fehér ruhája zsebében, kivesz egy flakont s még pár dolgot. Fázni kezdek hirtelen. Minden érthetetlen. És komplett idiótáság minden. Hol van a hátizsák? Ijesztően reszketek, miközben felteszem a kérdést:

- Hol a hátizsákom? - remeg a hangom.
  - A szekrényben, asszem. A szekrényben, igen. Az a fekete-sárga, ugye?
  - Igen.
  - A szekrényben van.
- Megkönnyebbülten sóhajtok fel. A laptop. Megint túlélte, remélem.
- Perfúzióra teszem. Most azért jöttem.
  - Mégis mire fel?
  - Detoxikálás. Mit vett be?
  - Piát és kokszot.
  - Aha. Sokat?
  - Amennyi belém fért.
  - Szép, kisanyám, mit mondjak, erősen szép...

Nem akarok perfúziót. Ösztönösen ráérzek, hogy nincs értelme ellenkezni. Vízet kérek tőle. Üdítőt ad, és vizet. Meggyújtok egy cigit, úgy teszi be a perfúziót, hogy egyáltalán meg sem érzem. A fejfájásom az egész épületet kitölti, selejtesnek érzem magamat. Becsukom a szemem, a szemhéjam mögött a vörösös homály hirtelen tornádómozgásba kezd. Nem jó így, kinyitom.

- Fél óra múlva visszajövök.
- Álljon meg! - mondja a hangom. - Hogy kerültem ide, és hol vagyok?
- Beszállították, nem? Behozta a mentő, hogy másképp?

Kimegy. Világos. Hogy kerülhettem volna ide, ha nem mentővel? Mekkora marha vagyok, hogy nem jöttem rá. Semmi sem természetesebb ezen a világon, mint hogy mentővel juss el valahová, hát persze. Az egész emberiség mentőben közlekedik, és akik olyan autót gyártanak, amin nem írja, hogy ECNALUBMA, azok nem is értenek az autódekoráláshoz. Nyilvánvaló, hogy mentővel. Röhögök, mint a bolond, hogy ez az ő fejében ilyen abszurdan evidens, marhára viccesnek tűnik. Most már csak azt kell megértsem, hogy mi az, hogy beszállítottak. Egy beszállító cégnél vagyok? Nem. Akkor meg mi a franc van? Szent Isten, annyira rejtélyes ez a szó, nem tudok megbirkózni vele. Lassan megvilágosodom, hogy kórházban vagyok. Megint kórházban, hihetetlen. Akármit csinálok, kórházban kötök ki. Hobbi volt, szenvedély lett belőle? Furcsa szenvedélyeim vannak, Úristen. A kórházak embereket mozgató beszállítók, ezt a kórház-felfogást megjegyzem magamnak.

Felfedeztem, hogy hány óra. Öt. Túl korán ébredtem ahhoz képest, hogy másnapos vagyok. A folyosóról hangok hallszanak be, egész beszélgetés. Nem tudok ki-

venni semmit, de valami történik. Embertelenül erőlködöm, hogy megértsem, de nem megy. Nők és férfiak, valóságos zendülésnek tűnik. Nyugtalanul figyelem, ahogy a cseppek folydogálnak a perfúzorban. Tudom, hogy helyrejövek, és azt is, hogy tegnap mintha nem ezt terveztem volna. Az volt az elképzelésem, hogy többé nem jövök rendbe, egészen alaposan kiterveltem. Nem vagyok jó az ilyesmiben. Csalódottan fedezem fel, hogy ez sem tetszik, hogy semmire sem vagyok jó, és nem vagyok képes tartani magam a terveimhez. Soha nem lennék hiteles szereplő, ha valaki regényt írna a hülye életemről.

A folyosó zeng az ordibálástól. Érdekes, mégiscsak történik valami. Alacsony, feldúlt alak jön be az ajtón, három markos legény vezet. Felrakják az egyik ágyra, pillanatok alatt lefogják, és a kövér asszonyosság beledőf egy tűt, egyenesen a lábizmába. Az illető mindenhova elküldi az asszonyt, szidja az összes szenteket, habzani kezd a szája, és az ágyát rángatja idegességében. Pár perc múlva lenyugszik. A folyosón a parlamenti ülés újrakezdi reggeli munkálatait. Hirtelen kinyílik az ajtó. A folyosó nem látszik mögötte.

– Gyere, öregem, gyere menjünk, mert ezek be akarnak tenni téged a zárt osztályra, nagyon belendültek. Mi a jó franc még ez is?

Ramza jött be. Kivörösödve a méregtől. Mondhatnám, megveszett.

– Hová, apukám? Állj meg... Honnan a francból jelentél meg?

– Gyere, azért jöttem, hogy elvigyelek. Mire vársz, hogy ezek megkötözzenek? Gyere már egyszer...

Felülök, zavarodottan nézem a perfúziót, továbbra is csepeg, minden olyan rémálomszerű lett most. Kótyagos vagyok, és alig tudok megmozdulni. Kimegyek valami folyosón, inkább Ramza tart, mint a lábam. Šenilã lent van, veszekszik a fehérruhás asszonyokkal, s valami papírokat tart a kezében.

– Gyere, ember. Írd alá ezeket a szarokat, hogy elutasítod a beutalást, és vállalod a kockázatot, hogy ezeknek a segítsége nélkül élsz tovább. Írd alá, és menjünk, mert ráfázok. Hölgyeim, maguknak egy csepp eszük sincs. Ez világos.

Az asszonyok némán néznek, és nem úgy tűnik, hogy vicces kedvükben lennének.

Odafirkantok valami krikszkrakszokat a lapok aljára, semmit nem érek rá elolvasni. Végül is majd meglátjuk.

Ramza idegesen kimegy. Kintről kiált vissza nekünk.

– A hátizsák – nyögi egy hang, az én hangom.

Fentnevezett Aurica kinyitja az ajtót, úgy három pillanatra eltűnik, és végrehajtja a hátizsák kihozatalának megbízatását. Olyan mozdulattal nyitom ki a hátizsákot, mint a zongorista, amikor kipróbálja a hangszert, félreütök néhány akkordot a cipzárral, aztán sikerül, benne van a laptop. S a pénztárcám. Semmi más. Rejtélyes titkok misztériuma, szentséges ég! Hogy tűnnek el dolgok, és soha többé nem találjuk meg őket.

Senilã kitámogat, majdhogynem ölbe is vesz. Maga elé tuszkol, hirtelen megfordul, és odanyújt a nővérnek egy bankjegyet.

– Kegyednek és a kolléganőinek. Igyanak meg egy kávét reggelire. Köszönjük. – A világ legbarátságosabb mosolyával mosolyog rá, ki gondolná, hogy három perccel ezelőtt még veszekedett velük.

Ramza hirtelen nekilendül, az autó kereke valószínűleg legyalult egy darabka aszfaltot az épület előtt. Most esik le, hogy a bolondokházában voltunk. Ez nem az az autó, amivel a múltkor jöttünk, a mostani egy nagyon nagy teljesítményű. Hány kocsija van ennek az embernek? Na, erre, úgy tűnik, soha nem lesz válasz.

– Mondjad, te semmirevaló, mi járt a fejedben?

Úgy nézek rá, mint a gyerek, aki nem csinálta meg a leckéjét, nem tudom, mit mondjak.

– Hát...

– A legnagyobb barom vagy, akit ismerek. Az egyszer biztos. De nem, melletted a legnagyobb barom is csak valami mókusféleség. Ha a hülyeség fájna, fetrengenél a földön.

– Mi van, öregem?...

– Semmi mi van. Lekaszabollak. Hát azért törjük magunkat ott? Hogy felbasszad az agyunkat, s rohanjunk érted a világ végére? Hallj te oda azokra, hogy jöjjünk reggel, mert van elég idő. Szarok rá! Hol voltál, jómadár? És miért nem vetted fel a telefont egész nap?

– Hát hogy vegyem fel, ha...

– Hát hooooooooogy vegyeeeeeee feeeeeel eeeeeez?

Maga elé beszél, és üti a kormányt az öklével. Miért is vegye fel ez a hitvány aranyíjú, ez a bukaresti Hamlet királyfi, miért vegye fel a telefont, amikor én keresem? Nem, nem veszi fel, kinyomja. Falra kell mászni tőle. Kelletti magát, az anyja keservét. Mint egy beszari nagylány. Ez őkelme, nem más. Aztán felém fordul: – Rosszul vagy?

– Ajaj!

– Megállunk egy benzinkútnál. Megreparálunk. Ha még egyszer ilyent csinálsz, elültlek az autóval, az életemre esküszöm.

Nézem, és tudom, hogy nem viccel. De talán mégis túl higgadt.

– Nyugi, mi bajod van... – mintha ez nem az én hangom lenne.

– Én is amondó vagyok – hallszik hátulról. – Ha kell, úgy megverlek, hogy helybillen az eszed kereke, nem sajnálok semmi erőfeszítést és fáradságot. Megmondtam. Úgy hívják ezt, hogy az ész helyrerázása testi erőszakkal. Másokat is tanítottam már mőresre, nézz rám. Vérbeli nevelő vagyok, ha akarom, hogy raknám bele...

Megint belebújik a telefonjába, amióta elindultunk, egyfolytában nyomogatja. Teljesen rákattanok arra, hogy rekonstruáljam a filmet. Elszakadt. Nem tudom. Az utolsó kép az, hogy majdnem elüt az autó, felmászom a járdaszegélyre, örömköny-

nyek és őrjöngés, visszaegyenesedés két lábra, a park végigpásztázása, a hely és a megfelelő pad felderítése, zsák a fej alatt. Ennyi. Most csak ennyi. Ramza vadul vezet, mindenki ránk dudál. Fekete-fehérben látok.

– Nagyon rosszul vagy, ugye?

– Nem kifejezés – ezt legszívesebben ordítanám, de sikerül halkabbra venni, a hányás ott kaparászik a torkomban.

– Nézd, tudom, hogy milyen, én is benne voltam. Veszek neked piát. Úgysem számít már.

Hirtelen adrenalinlöket térít vissza az élők közé. Van tehát megváltás.

– Megtennéd nekem?

– Meg, te, pedig nagy marha vagy. Megteszem, de ez legyen az utolsó alkalom.

– Tegnap kitaláltam, hogy feladom ezt az elhagyás dolgot. Pokolian nehéz ez nekem, tesókám.

– Tudom, ember, hogy a francba ne tudnám.

– Tudod, arra gondolok, mint hogy ma rosszul legyek, jobb, ha holnapra halasztom.

– Mind abból jövünk. Pont abból – néz fel Şenilä a telefon gombjai közül. – Ámen!

– Hallod, ember, vezess lassabban, a halottak ízéjébe, mert telehánynom a kocsi-
dat.

– Rendben.

Olyan kiismerhetetlen az arca, mint egy üres kép az üres falon.

Betérünk a benzinkúthoz. Reszketve visz a lábam a mosdó felé. Szinte nem tudok egyenesen menni. Olyan vagyok, mint a gyerek. Épp hogy megtanultam járni. Az ösztöneim tudnak, én nem. Furcsa ez a viselkedés felnőttkorban. Elnehezült pilláimat lassan lehunyom, halántékomra fekete harmat csöppen, mint Elis kisfiának holttestén, fut át az agyamon a verssor.

Ramza a polc mellett vár rám. Int a fejével a polcok felé.

– Vegyél, amit akarsz. Én fizetek.

Söröket, egy üveg konyakot és vodkát teszek a kosárba. A haldokló őszinteségével nézek rá. Elindul a kassza felé, utána futok még két sörrel.

Şenilä nekitámaszkodik az üzlet tolóajtájának, a telefonja gombjai felett néz ránk. Valami rejtélyes van ott nála, valami, amit mi nem érthetünk, ami csak az övé. A hálózatba kapcsolt élete, online. Amerikai kezekbe vándorolt görög misztérium.

Megyek az autó felé, úgy fogom a nejlonzacskót, mint a tabernákulumot az oltáriszentséggel. Csak az üvegek és a dobozok ne törjenek össze, én valószínűleg túl-
élem az összecsapódást. Koporsószőgek vannak nálam, valami nagyon fontos dolog. A temetni vitt halott utolsó útja. Halálos élet következik tehát.

Kinyitok egy dobozt, iszom, iszom, mint a bolond, nyögök, miközben nyelek, kinyitom az üveget, abból is iszom, áhítatos szemmel nézem az üveget, mert csak azt tudom most nézni. Kitisztul a tekintetem, jó úton vagyok. Semmi sem hat olyan hir-

telen, mint az alkohol, ami ahogy eljut az ízlelőbimbókig, utána egyenesen a vérbe kerül. Ozmózis. Mi az istenek édes italával táplálkozunk. Ozmotikus nyögésekkel.

– Hallod, te, Ramza, hallgass ide egy kicsit. Gondolod, hogy még rendbe jövök valamikor? Pokoli erősen szeretek inni és szívni, komolyan beszélek. Tényleg nagyon szeretek.

– Tudom, öregem, nálam is ez a gond. De már nem mehetett így tovább. Túl sok volt, vagy mi a franc.

– Már tizenöt éve élek így. Jövő nélkül, múlt nélkül. Hogy a jó bűdös francba építsek fel valamit is így?

Doboz sörrel a kézben a párbeszéd továbbgördül. Éppen én gördítem tovább.

– Türelemmel, jó uram. Türelemmel. És szenvedéssel.

– Hallod, öregem – mondja a hang, amelyik bekapcsolódott a beszélgetésbe. – Egyik nap rosszul lettem otthon. Az ebédlőben sorvadoztam, mint a gyertya. Anyósom őrzött a konyhában, hogy ne tudjak kimenni. Kivártam, amíg elment a mosdóba, aztán huss kifelé. Pizsamában, és az előkészített pénzzel a kezemben. Lemegyek, egyenesen a tömbház előtti bódéhoz, pizsamában, megveszem az üvegeket. Elég bő volt a nadrágom, olyan ódivatú, zsebnélküli. És én mint a hülye, bedugtam az üvegeket a nadrágom gumija alá, tartottam a kezemmel, mert nem álltak meg, és mentem végig a lakótelepen. Kész kabaré. Visszamentem, beszéltem az anyósommal, és tettem egy kört az ebédlőben. Kétszer meghúztam az üveget, nagyszerű. Társaságom is volt, és milyen jó vő voltam, az ám. Jön a feleségem, megérezte rajtam a szagot. Majdnem megölt mind a kettőnket. Este elmenekültem, megint beköltöztem az autóba. Elment a feleségem mellettem, de nem látott meg, egyáltalán. Vagy két napig tartott a cirkusz, annyit kerestem, hogy megbolondultam tőle. Úristen, mekkora arc voltam. Nagyon naaagy.

Szajátva hallgatjuk. Ritkán mesél bármit is a piás életéről.

Én is elmesélem a hívő szomszédomat: hogy lett alkoholista amiatt, hogy velem barátkozott. Megtanítottam inni a hívőt, lassacska. Átjött hozzám esténként egy pohárra, kettőre, háromra. Egy adott ponton elkezdett pénzt becsúsztatni hozzám az ajtó alatt, megvettem neki, amit kellett, és vártam az itallal. Rettentően szerette a konyakot. Aztán egyszer a felesége elkapta. Megvárt egyik reggel, és a pofámba bászott egy balegyenest, hogy egy hétig lilán jártam. Hogy a férjét is megverte-e, azt már nem tudtam meg.

Sztorikat mesélünk, úgy meséljük a múltat, mint ami itt, az autóban születik meg. Semmi sem kellemesebb, mint inni és furikázni, ezt már mondtam. Előadom nekik is a tervemet a részegesek vonatjáról, pozitív elbírálásban részesítik.

– Hohó, s a drogokkal mit csinálsz? – kérdi Ramza. – Őket nem veszed fel?

– Jól van, öregem, nekik is berendezünk egy kocsi. Tőlem jöhetnek. Lesz benne minden: perfúzió, csinos ápolónők, ahogy a nagykönyvben meg van írva. Amsterdam.

– Jól van.

Megállunk egy benzinkútnál. Lassan kezdek magamhoz térni. Belenézek a tükröbe. Tiszta szemek. Eltűnt a pirosság, jól van. Élek, élek, éppen csak annyi, hogy a saját temetésemre megyek. Mi legyen a terv: fussak el? Iramodjak neki csak úgy a mezőnek, az üveggel és a mehetnékemmel. Elég fárasztó, inkább nyugton maradok, a pokolba bele.

Mikor visszaérek a kocsiba, megszólal Ramza:

– Öregem, amikor egyetemisták voltunk, nekem is és a feleségemnek is voltak cuccaink. Tehetősebbek voltunk, volt lakásunk. Minden ágrólszakadt Kisinyovból nálunk gyűlt össze, az egész banda. Kolumbia volt nálunk. Egymás hegyén-hátán aludtak az emberek, összevissza kufircoltunk, ahogy értük, az egész egy nagy cirkuszt volt. Láttátok volna. Egyik este nagy buli volt. Mind kiütöttük magunkat, és elaludtunk, ahol tudtunk. Reggel felébredek, úgy bűzlött a lakás, hogy meg kellett halni tőle. Láttátok volna. Egyesek felkeltek, megéheztek, és elmentek a piacra. Vettek egy kakast, zöldségeket, hagymát, répát, krumplit, zellert, ilyeneket. Visszajöttek, megölték a kakast. Úgy, ahogy volt, pucolatlanul betették a fazékba. A kakast, tollastul mindenestül, a zöldségeket, az olajat. Meg kellett halni tőle, úgy bűzlött. Ők meg nyugodtan megették... Még csak ki sem dobtam őket a házból, kinyitottam az összes ablakot, és visszabújtam az ágyba.

Úgy kanyargott előttünk az út, mint egy galandféreg. Fertőző út, erről kell majd a vonatot is elnevezni. Összeakad a nyelvem egy párszor, túl sokat ittam.

– Hé, fiúk. Hagyjátok csak, hogy addig igyak, amíg elvesztem az eszem, nincs kedvem azoknak a szemek elé kerülni másként. Elég kínos lenne.

– Jól van.

Egyedül érzem magam az autóban. Ide-oda cikázó gondolatok, logikátlan gondolatok. Vissza akarok menni Bukarestbe. Tovább akarok inni, bulizni, nem akarok ma meghalni. Nem akarok az lenni, ami holnap leszek, komor és beteg. Esetleg halljak meg most. Nem gondoltam hogy. Éppen így. De hogy másképp? Minden olyan kaotikus.

– Hallod, te – mondja Őenilâ hátulról. – Hogy lehet, hogy ennyi évesen még egyedül vagy? Hogy érted el ezt a teljesítményt?

– Nem tudom, öregem, nem tetszenek az ilyenek, hogy meséld el az élettörténeted. Nem értek az ilyenekhez egyáltalán.

– Gyere na. Semmi? Hogy a francban?

– Hát volt valami egyszer az egyetemen. Valami stabil. Stabil és instabil, még csak együtt sem laktunk soha. Olyan volt, mintha nem is lenne. Aztán elvégeztem az egyetemet, és leléptem, nem volt semmi folytatás. Így kellett legyen, nem tudom.

– És azóta semmi? Mi a fene, több mint tíz éve annak.

– Csak hülyeségek. Pár napig, pár órára. Hogy úgy mondjam: nem volt időm és hajlandóságom rá. Ha körülnéztem, csak botrány és veszekedés mindenütt. És menekülés hazulról, és ivás titokban, és tiltás, mindenféle. Azt mondtam, nem megyek bele ilyesmibe. Inkább kimaradok az egészségből.

- És teljesen egyedül maradtál? – kérdi Ramza.
- Igen, teljesen egyedül. Egyáltalán nem rossz, tudd meg.
- Igen, de most neked is lenne valakid...

Így, hogy ezeket elmondtam, érzem, hogy semmi erőm nem maradt, hogy mondatokat ejtsek ki a számon – elfogytak a szavak, mint egy újság utolsó példányai. Nem vagyok képes többet beszélni, visszatérek a gondolataimhoz. Lassan haladunk, beszorulunk egy kamionsorba. Tudom, hogy nehéz lesz. Tudom, de inkább elfelejtem holnapig, semmi sem visz rá, hogy elrontsam a részegséget olyan hülye gondolatokkal, hogy majd rendbe hoznak. Hadd éljek most, ezekben a lassú és fátyolos pillanatokban. Hadd nézzem az utat, a fákat, ezer és ezer dolgot, ami az út szélén van, és kínálja magát a tekintetnek. Ezekkel maradunk az életben, az út darabkáival és a táj szépségével. Az Olt gyerekkori barátom. Az Olt partján legeltettem nagynéném libáit. Az Oltban tanultam úszni. Szép megint itt lenni a közelében. Az élet folyója. Kharón menjen, ahová akar, ide nem jöhet. A folyó mint zöldes szalag a hegyek között, mint az életem a többieké között. Hallod, nekem is volt valakim. És most nincs, jól van. Mi van ezzel? Nem megengedett, hogy ne legyen senkid? Words move, music moves – only in time. But that which is only living can only die. Ez van a fejemben. Igaza van, a költő igazat szólott. Pedig a költők sokat hazudnak. Én is. Hazudok remegtetve a szavakat egy olyan nyelven, amelyik remeg. Hazudok minden alkalommal, amikor kérdeznek egyáltalán. Mert nem akarom elmondani az igazat, nem akarom és kész. Nincs semmi okom, hogy őszinte legyek, még magamhoz se.

Mi lesz holnap? Nem tudom. A fejem, amit nekitámasztok a fejtámlának, nem lát már. Nem hall már. Már nem mond ki szavakat. Ismét elalszik a fejem. Csak ő.

Fordította: MIHÁLY EMŐKE